

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Grau d'Estudis Literaris

Treball de Fi de Grau

Curs 2024-2025

17723322 — TÍTOL PROVISIONAL

L'ècfrasi parricida o la transsubstanciació de l'autor

DANIEL LACASTA NADAL

TUTOR: Dra. TERESA ROSELL NICOLÁS

Barcelona, 19 de juny de 2025

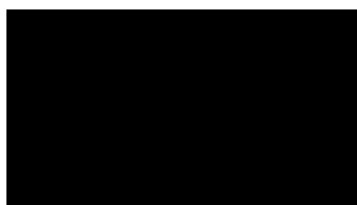
Declaració d'autoria

Amb aquest escrit declaro que soc l'autor original d'aquest treball i que no he emprat per a la seva elaboració cap altra font, incloses fonts d'Internet i altres mitjans electrònics, a part de les indicades. En el treball he assenyalat com a tal totes les citacions, literals o de contingut, que procedeixen d'altres obres. Tinc coneixement que d'altra manera, i segons el que s'indica a l'article 18 del capítol 5 de les Normes reguladores de l'avaluació i de la qualificació dels aprenentatges de la UB, l'avaluació comporta la qualificació de "Suspens".

—

Barcelona, a 19 de juny de 2025

Signatura:

RESUM

Aquest estudi pretén escindir, deductivament, a tall d'autòpsia, la mort de l'autor, proclamada per Roland Barthes (1967). Des de l'ostracisme imperatiu platònic fins a la pèrdua del subjecte modern, en atenció a l'autoritat, social i cultural, s'anhela galivar l'esquerda semiòtica davant d'un receptor, constituït com alteritat, el qual ha estat, històricament, renegat en el silenci de la dissidència. Amb tot, s'interroga un postulat que assenteixi articular paraula o un diàleg amb ell, per mitjà de la representació, la qual permet, si més no, en un cos, habitar el text.

Paraules clau: Mort de l'autor, autoritat, alteritat, representació

ABSTRACT

This study aims to dissect, deductively, as a post-mortem, the death of the author, proclaimed by Roland Barthes (1967). From the Platonic ostracism to the loss of modern subject, regarding social and cultural authority, it is long for glancing the semiotic rift before the receptor, constituted as otherness, which has been historically disowned in the dissident silence. Likewise, it challenges the idea that a word or dialogue can be articulated through representation, which enables the text to be inhabited, at least in part, by a body.

Key-words: Death of the Author, authority, otherness, performance

*A tot aquell
qui em reconeix*

*Cuando sepas que he muerto no pronuncies mi nombre
porque se detendría la muerte y el reposo.
Tu voz que es la campana de los cinco sentidos
sería el tenue faro buscado por mi niebla.
Cuando sepas que he muerto di sílabas extrañas.
Pronuncia flor, abeja, lágrima, pan, tormenta.
No dejes que tus labios lleven mis once letras.
Tengo sueño, he amado, he ganado el silencio.
No pronuncies mi nombre cuando sepas que he muerto
desde la oscura tierra vendría por tu voz.
No pronuncies mi nombre, no pronuncies mi nombre
Cuando sepas que he muerto no pronuncies mi nombre*

ROQUE DALTON, *Alta hora de la noche*

ÍNDEX

1.	INTRODUCCIÓ. <i>La pèrdua del subjecte o el condol de Bourdieu.</i>	7
2.	LA MORT DE L'AUTOR. <i>Tens reservat el cel — sé que està desert.</i>	9
2.1.	El subjecte al cor del poeta. <i>El geni personal, l'art, la humanitat</i>	9
2.2.	L'Autoritat. <i>Tombes a l'aire.</i>	11
2.3.	Document/monument. <i>Abans no vulguis oblidar.</i>	12
2.4.	El receptor. <i>Mor amb dignitat.</i>	13
2.5.	Text llegible/escrit. <i>Notes-per-quelcom-que-vindrà-després.</i>	15
3.	LA MORT DE L'ALTRE. <i>Qui viu? Qui mor? Qui explica la teva història?</i>	16
3.1.	La responsabilitat innocent. <i>Mentre m'enfonso, revisc la història.</i>	17
3.1.1.	L'epifania del rostre. <i>La inexperiència de morir.</i>	17
3.1.2.	L'ésser subaltern. <i>Si, prenent l'ull d'un home recent mort,...</i>	19
3.2.	La representació. <i>Viuré amb el seu nom, morirà amb el meu.</i>	20
3.2.1.	El gra de la veu. <i>L'art de la fuga.</i>	20
3.2.2.	El cos. <i>Cop a cop, vers a vers.</i>	21
4.	EXTREMUNCIÓ O (TEMPTEIG DE) CONCLUSIÓ. <i>Perdó, ho sento per tot.</i>	23
5.	BIBLIOGRAFIA	25

1. INTRODUCCIÓ. *La pèrdua del subjecte o el condol de Bourdieu.*

Allí, s'adelerà un nen; un infant. L'asfalt és moll, propi d'una pluja fina, glaçada, amb certa boira embullant. La massa i la dona que passa, penso. Un, dos, tres, quatre. El ritme latent de la ciutat; abans urbanitzada, ara gentrificada. Fa setmanes que l'estimat Sivatte no respon les missives. I, amb l'aldarull del record de les barricades, hom tanca els ulls. Recorda les mandres, la virtut humana i l'argot; el signe, el discurs i el significant. Per ara, el Collège glateix esguardant el silenci, la força tranquil·la de la rue des Écoles. A la fi d'una bugada, la sirena de l'ambulància convergeix amb el sanglot de l'autoritat. El semàfor semblava distret; pels carrers diuen que és cert: ha mort l'autor.

L'espectacle ha dissolt l'emergència de la resistència, en virtut d'una significació desarrelada d'una identitat genuïna, deslliurant-se al públic i a la seva opinió, assenyala Agamben (2001). De cop, l'atalaia rememora a Plató i la seva caverna, però, més enllà de siluetes i figures, Rancière (2023) escodrina la captivitat dels espectadors —d'ombres—, els quals no poden abjurar, no poden contemplar allò abstrús, ignot, subsegüent. Per capguardar-se, Benjamin (1975) adverteix com la raó ha de residir en el discerniment de les relacions ontològiques i els seus espais, llevant l'opulenta alienació capitalista per copsar el —difunt— autor des de les condicions pròpies de producció, descuidant la mera contemplació. Ai, els manaments! Ai, la providència del vell Bourdieu! Si bé no hi ha aquiescència per reconstruir, sense una gènesi social, la “concurrència de dues històries” (1997; 1998), de dues perspectives, com la de l'autor i la del receptor, com defugir de l'axiologia de l'autonomia? Com adjurar d'una anàlisi estètica? Com claudicar del propòsit, del suggeriment, del significat?

Aquell nen, ben deslletat, ha perdut l'orgull, com ànima sense història, condemnant la seva pròpia referència¹. No sols accepta, sinó *assumeix* la contingència present, sense poder recordar els ulls verds de Swann, mentre els cabells rossos, amb tendència rogenca, se li escapen² entre els dits. Si bé havia anhelat l'autenticitat de l'ésser, s'esguardà massa

¹ “*La forme essentielle de mon orgueil consiste à être sans solidarité avec moi-même*” (Sartre, 1983, p. 329).

² “*En face de ce qu'on a été on est toujours la même chose: rien*” (Ibid., p. 405).

de les esquerdes³. Adés plorà pel pit, ara per l'orfandat. A l'eixir del cementiri, rememora com no pot carregar el cadàver. Deixa'l, assereix Apollinaire (1986, p. 11); "*l'abandonne en compagnie des autres morts*". Així doncs, perdut en la traducció, perdut en la referència envers l'altre, qui tampoc podrà determinar-lo, busca un centre de gravetat permanent, bramant "Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló?" (*Sagrada Bíblia*, 1998, 1 Corintis 15:55)

Res.

No hi ha res.

El minyó ha perdut el seu punt de referència; el llenguatge, com el subjecte, resta distant de la centralitat. Ja no és capaç d'estimar les paraules com quelcom "natural que creix orgànicament sobre la terra, com l'herba o els arbres"⁴ (Sartre, 2003, p. 58). Per consegüent, impreca l'accés al simbòlic, maleeix l'estat larvari del llenguatge (Kristeva, 1984). Al capdavant, tan sols escriurà, a mode de pregària (Blanchot, 1992, p. 56), per "salvar els dies" (Blanchot, 2005, p. 201).

Res. No hi ha res.

Tan sols, l'albir del desastre. Sempre en passat, sempre per esdevenir, sense avenir per pensar-lo i sota l'amenaça incessant. "Massa i massa poc. (...) L'espai de morir" (2019, p.8). Lluny de l'abstracció de l'assolament de la ruïna, Déu i heroi, pare i fill, autor i receptor, s'adrecen a l'absència, a l'oblit sense reminiscència. És, doncs, quan l'infant rememora per oblit, des de l'afora. I al lllindar d'aquest: l'abisme. "Sigui per ferida, sigui per felicitat, a vegades tinc ganes d'abismar-me", exposà Barthes (2015, p. 21). Així, davant l'abisme, davant la paraula, hom s'entrega, es transfereix. "A qui?", es pregunta: "A Déu, a la Natura, a tot, tret de l'altre".

L'altre, sempre l'altre, com a gènesi de la pèrdua, confia en l'arrelament d'una dissortada prolepsis i, en conseqüència, l'assolament de la paraula, "el plor sense llàgrimes, la redempció que anuncia, sense complir-se, la invisible passivitat del morir — la debilitat humana" (Blanchot, 2019, p. 24). D'aquesta manera, el simbòlic "t'atrapa sense que te n'adonis; te n'adones quan surts.

Penses: com he arribat fins aquí?" (Vila, 2020)

³ "*Je pensé de plus en plus que, pour atteindre l'authenticité, il faut que quelque chose craque. Mais je me suis préservé contre les craquements*" (Ibid., p. 43)

⁴ D'ara endavant, i si no es diu el contrari, la traducció és nostra.

2. LA MORT DE L'AUTOR. *Tens reservat el cel — sé que està desert.*

“We hereby conduct this post-mortem”

(Swift, 2024)

El 1967, any de l'ascens del meu origen parricida, Roland Barthes assassinà a l'autor, qui, com denuncià Blanchot (1992), frisava per escindir el llenguatge del món per transmutar-lo en quelcom que no designa res més que una aberració, una extensió de si mateix. Per això, Barthes (2005) exhortà l'omissió de la firma: “que hi hagi un cadàver més, què importa al món!” (Ullán, 1970). L'assumpció de l'òbit de l'autor desvetlla el significat de l'obra literària; una escriptura privada de sentit, celada, en consonància amb la pèrdua, la futilitat del subjecte, la qual es reconeix en el mateix llenguatge i, per consegüent, esmorteix tota identitat.

És mort l'autor? Fou un geni!

Com ha estat això?

2.1. El subjecte al cor del poeta. *El geni personal, l'art, la humanitat*

Per ventura, als pilars, a l'arquitectura de l'Estat ideal de Plató, ja s'amagava la temptativa d'assassinar a l'autor o, si més no, condemnar-lo a l'ostracisme, amb motiu de la fal·làcia que suposava per a la comunitat perfecta; aquell poeta, qui assolí un reguitzell de versos a l'esgarriar el seny, per obra i gràcia de la inspiració, era, veritablement, un ignorant. Més tard, es contravindria el *decòrum*, dissuadint la percepció del *kairos*, enaltint el *sermo humilis*, en relació amb les arts liberals. Tot seguit, d'ençà del Banquet del Faisà, les corts d'Occident atorgarien un crèdit als oficis mecànics amb tendència filosòfica, passant d'una posició artesanal, eminentment anònima i vinculada a un gremi, a una reivindicació de l'artista i el seu nom propi. Així, s'establí el subjecte modern, il·lustrat, lliure d'esperit i sobirà del seu destí. “*Que suis-je?*”, es preguntà Diderot (1958, p. 57); “*Des rêves, des pensées, des idées, des sensations, des passions (...). La pensée que j'écris, c'est moi*”. No obstant això, com precisar, com proferir, actualment, “*la pensée que j'écris, c'est moi*”?

D'acord amb Husserl (2012), el subjecte no crea el món, ans —la síntesi de— l'existència, com a “consciència pura”, s'encomana a tot trasbals amb la percepció o la denominació del món circumval·lant. D'aquesta manera, el llenguatge, a partir de tautologies, es revela com a manifestació d'un pensament autàrquic, el qual intenta circumscriure's —i emular— la lògica inherent, a mode d'exteriorització d'allò percebut. En consonància amb Émile Benveniste (2004), l'origen de tota situació verbal escunça, des de l'elucubració subjectiva contingent, la pròpia consciència, virtual i dinàmica. Al capdavant, l'estructura del llenguatge no correspon a una representació de la consciència, sinó com a estructura del mateix pensament. Per mitjà de l'apertura del llenguatge, així com el buit intrínsec que el constitueix, Benveniste denomina insuficient la concepció saussuriana de la llengua com a sistema de signes, per no considerar la instància discursiva. Si bé la llengua, com a sistema d'associacions, combinatòries i estructurals, no pot aïllar-se de la referència de l'acte d'enunciació, com “experiència humana”, els signes d'aquest no remetran a la consciència del subjecte o a un individu particular; el —pronom— “jo”, tan sols, addueix a qui articula paraula en una realitat discursiva, mes no al subsegüent pensament. A més, la manifestació del subjecte no és homogènia, fet que el *shifter*, noció heretada d'Otto Jespersen i Roman Jakobson, entre missatge i codi, ensitja un diàleg intersubjectiu amb un valor gramatical a-simètric; el subjecte que diu “jo” no correspon al subjecte del receptor (Barthes, 1987). Per això, el “jo lingüístic (...) pot i ha de definir-se de manera a-psicològica” (p. 28), lliure de ser la representació d'una època o d'una nació, i descuidant les interpretacions històriques i/o biogràfiques anteriors, defensades pels vells Charles Augustin Sainte-Beuve i Hyppolite Taine, o el crític Gustave Lanson. Cal tancar, doncs, el diari íntim, afeblir la morbositat, perpetuada per les forces de producció; la comprensió del subjecte com al·legoria, en la qual s'anul·la la ficció i la possible polifonia a l'atorgar el valor a una sola veu: la de l'autor, ja no com a narrador, sinó com a sotasignat. Rousseau! “*Mon Coeur mis à nu*”!

D'acord amb Sartre (1990), la perspectiva historio-biogràfica dirimeix el subjecte de l'autor al rellevar-lo del compromís amb la seva contemporaneïtat, per atribuir-li una autoritat, fruit de característiques formals objectives, al servei d'una antropologia de l'Estat; “L'autor, convertit en funcionari i aclaparat d'honors, s'esvairà discretament darrere de la seva obra” (p. 40).

2.2. L'Autoritat. *Tombes a l'aire.*

Desperta la gatzara contra el “portador de l'autoritat”, com un dia sonaren les campanes de Jerusalem i la cavalleria romana exhortà la —llarga!— vida del rei. L'enuig enfront de la fe o la legitimitat, manifestat més enllà de la Guerra de la Convenció, dirimí en l'òbit d'una corona, d'un cos físic; no com amenaça individual, sinó com a denotació. Doncs, mancat d'orbe i ceptre, el règim heràldic es dissol, mes, des de la Torre del Temple, s'encomana a l'Autoritat primera, a una divinitat, la qual garanteix la filiació mentre determina la particularitat en oposició a l'Altre; d'Abraham, Isaac i Jacob, fins a les mans de Charles-Henri Sanson i el cor del poble. Més tard, però, la seva existència seria occida per Nietzsche (1979), reblerta pel subjecte, davallat de tot. Tanmateix, amb el pas d'una elocució política a una econòmica, el mercat foragità l'autoritat en l'estatut de l'individu, per atorgar-la a una “mà invisible”, recolzada per un sistema d'intercanvis, legítim, tan sols, com a sistema d'abstracció. No obstant això, desproveïts de l'Esperit Sant, l'autoritat perviu en el Pare, en la llei fàl·lica de causa-efecte. El progenitor mascle no necessita una gènesi espontània per disposar de sobirania, atès que la descendència o la pròpia longevitat el forniran (Kojève, 2005). És, potser, el desig —del desig de l'Altre (Lacan, 2014)— el germen inserit en el procés d'hominització forçat, seguint la Llei de l'Ordre, o la Llei de la Cultura per Althusser (1996, p. 41), en el qual s'esvellega la satisfacció imaginària dual per inserir —a l'infant en— l'Ordre Simbòlic; un llenguatge objectivitzador articulat en consignes binàries, seguint la lògica de l'universal i la diferència, sumint el fraternal anhel de pertinença com a Mateix (Sennett, 1982, p. 12). Aleshores, el Pare, com màxim ordenador, pot exhortar l'emplaçament de l'Altre, així com l'existència d'un Altre de l'Altre. Ai, Cordèlia! Com regresses? Com profereixes “*no cause, no cause*” (Shakespeare, 1968, p. 104)? Com arbitres un “nosaltres”?

D'acord amb Kojève (2005, p. 53), la conjuntura “més pura” de l'autoritat del Pare, com a potestat de la causa sobre l'efecte, resideix en l'Autor envers la seva obra. D'aquesta manera, la dominació s'origina en la “lluita a mort” pel reconeixement, com *anerkennen*, instituït en l'amenaça i l'instint de preservació, mentre el receptor o l'obra resten absents de potestat. Cal assenyalar, però, el caràcter amfibològic independent del “portador de l'autoritat” envers el receptor, “subjecte —conscient i meritori— de l'autoritat”, lligats en un camp, un àmbit —comú— on s'articulen les “formacions ideals” (Bochénski, 1979). Doncs, la dialèctica donada escau a partir d'axiomes, a mode de proposicions d'asserció, o bé d'ordres inductives, configurant una relació o una propietat del subjecte.

D'aquesta manera, l'instant autoritari es manifesta com un aplec *de* llenguatge i *amb* el propi llenguatge, com a absència de l'Altre de l'Altre (Bassols, 2020). Així, l'autoritat rau en l'afecció de l'autor, com a agent del discurs, amb el qual s'escunça la commoció de significació, de joia o desgrat, respecte al receptor. Seguint a Foucault (1992), la relació de poder penetra materialment el cos, sense ser substituït per la representació del subjecte; el nom, la firma de l'autor, transfereix el poder, en qualitat de capital simbòlic. Alhora, el pseudònim, la flor del secret de Leo Macías, es rebel·la, anàlogament, com a firma, com a segon nom. Ara bé, l'autor no és una persona, sinó aquell qui escriu i publica, manifestat, habitualment, a la coberta i a la portada del llibre, pròxim al títol (Lejeune, 1991). Aquest nom respon com l'única referència de l'existència extratextual inexpugnable, a la qual se l'assigna la producció de l'enunciació. Prèviament a l'òpera prima, no existeix res, fet que és la firma la qual emmena el sotasignat (Derrida, 2009). Així, l'autor emergeix com a tercera persona: l'enunciació, la representació del jo, resta desplaçada del propi subjecte, per mitjà del llenguatge. Aflora el jo desarrelat de si, com artefacte, com a efecte d'anticipació, com atribut imprès a l'Altre, per ser representat, com autoritat, en la seva absència. Com Nietzsche (1999), l'autor perviu endogalat en relació amb la seva obra, a "crèdit propi". Mes, Derrida (2009, p. 46) qüestiona què esdevé després de la data estipulada a l'instant de la firma, més enllà de l'exerg?

2.3. Document/monument. *Abans no vulguis oblidar.*

Acuradament, el temps —present— actua com autoritat, a l'encomanar-se a la "presència real" d'allò actual, en contraposició a la irrealitat melancòlica del passat i utòpica del futur (Kojève, 2005, p. 72). Tanmateix, l'absència del temps, és a dir, l'eternitat, esdevé sobirana de la memòria col·lectiva. Nans a espatlles de gegants, deien. Si bé, tradicionalment, la història havia *memoritzat* els monuments de l'Antiguitat, afaïçonant-los com arquetips, actualment "la història és qui transforma els documents en monuments" (Foucault, 2009, p. 17). Malgrat això, el canemàs d'una història global, fonamentada en la restitució cohesiva de la significació d'un període, arran de l'homogeneïtzació de les particularitats o divergències, s'esvinça ja des de finals del segle XIX; el desviament genealògic nietzscheà desafia i proscriu el sonatge d'un germen originari, a mode de *telos* de la humanitat, per constatar la racionalitat (p. 24). Més tard, Aby Warburg revisaria les expressions-límit de *monuments*, des d'un *pathos* dionisiac, en virtut de la confluència històrica del desplaçament combinatori incessant, esdevenint, en una temporalitat dialèctica, el símptoma de la memòria, compresa a partir dels

fenòmens de supervivència. D'aquesta manera, la història es construeix a partir dels *documents* conservats, independentment del suport, com a manifestació de l'activitat, la presència i l'expressió de l'ésser. Amb tot, “el document, la dada, ja no existeix per si mateix, sinó en relació amb la sèrie que els precedeix i els segueix” (Furet, 1974). Cal rellevar, però, la ponderació d'una cosmovisió lineal i unitària, potència d'una memòria progressiva i privilegiada, puix que l'autoritat roman a l'eternitat i el corpus de la memòria col·lectiva. Si bé, d'acord amb Certeau (1974), —l'arqueologia de— la història s'inicia amb el capteniment de l'aïllament, de la trasmudança com a document, aquest no escau com òrgan estroncat al passat, sinó com a instrument sintetitzat en conjunció amb l'emprament del poder. Justament, Paul Zumthor (1969) localitza en la condició sobirana l'escissió amb el monument: tot document és esbiaixat pel destriament humà, així com per l'explotació que se'n basteix. Així doncs, més enllà de la pròpia convenció, el monument excel·leix a partir de la creixença de la “verticalitat” (p. 17), com esdeveniment, mentre que el document opera com “inconscient cultural” (Foucault, 2009). Per això, seguint a Jacques Le Goff (1991), si bé no es perfila un document-veritat, tampoc es pot aïllar de la miscel·lània de monuments del seu context. Per consegüent, la història perdura com a “certa manera, per a una societat, de donar estatut i elaboració a una massa documental de la qual no se separa” (Foucault, 2009, p. 16). Així, l'abella de Jonathan Swift, s'aposeneta i escindeix la teranyina d'antany, mentre l'autor —ai, l'autor!— es revela sobirà.

2.4. El receptor. *Mor amb dignitat.*

Com Faust s'abraça a Mefistòfil sense hesitar, amb un silenci fred, el miratge persevera anhelant la vida eterna. L'ésser, el subjecte receptor, no subjuga l'epifania històrica, sinó el caràcter etern de l'alteritat, en relació amb l'absolut (Sartre, 1990, p. 12). “Tan de bo que aquestes confessions (...) no puguin ser mai conegudes pels homes del present ni per la posteritat! Car jo crec encara que la posteritat em concerneix”, digué Baudelaire (2018, p. 150). La sobirania incorporada de l'autor, des de la distant òptica del receptor, s'aferma per mor d'atribuir-li un text, abastant un “significat últim”, és a dir, “tancar l'escriptura” (Barthes, 1987, p.70), mentre que aquesta, instantàniament, dissipa tota identitat, esvaeix el subjecte i mata a l'autor. A l'escriure, el subjecte perd la potencialitat d'operar sobre allò real, atès que, tan sols, perpetua l'accés al simbòlic (p. 65). Així, amb l'assolament de la referència, el desgavell del cos i una vessant intransitiva, el significat regresa com a capteniment metonímic, a partir de desacoblaments, imbricacions i transposicions (p. 76).

La convergència del ressò és capital per a l'emergència del simbòlic, il·lativa al foragitament de l'esguard; el vals d'uns ulls amb el text. Sang vienesa! Veus de Primavera! Ai, Mallarmé⁵ (1945, p. 366), d'hora extirpares, orgànicament, l'alifac, a l'afirmar: "l'obra pura implica la desaparició del poeta a l'expressió, la qual cedeix la iniciativa a les paraules". Abans, àdhuc, Scheiermacher (citat a Blanchot, 2019, p. 13) sostingué com al generar una obra, l'autor renuncia a formular-se a si mateix per circumscriure's a la continuïtat anònima de la humanitat.

En última instància, el llenguatge, tan sols, actua; "performa". És necessari, però, que aquest s'articuli des de la pròpia materialitat, com a universal transcendent, davant de tota conjuntura històrica o geogràfica (Topuzian, 2014, p. 115). D'aquesta manera, davant la paraula, ix l'acèrrim present, en el qual tot discurs s'identifica en consonància amb l'instant de creació, així com conflueixen i es compulsen el reguitzell de "biografemes", desertant un prísti epítom, mentre l'autor subordina la reproducció d'un gest "sempre anterior, mai original" (Barthes, 1987, p. 69). Per consegüent, la intertextualitat i l'al·lusió desballesten qualsevol identitat contingent, negligint la intenció al fossar. De fet, William Wimsatt, ensems amb Monroe Beardsley, denuncià, anteriorment, la fal·làcia intencional (1954), en descàrrec de l'obra, com unitat autònoma, idiosincràsia del receptor, així com la impossibilitat d'impugnar l'acte de creació enfront de l'ànim de l'autor (Krutch, 1932). Així, la conjectura envers la figura o el propòsit de l'autor, il·lativa al caramull narratològic, rescindeix davant d'un receptor sense història, sense biografia o psicologia; aquell qui rep l'obra com a ficció abstracta i metafísica de l'absolut (Barthes, 1987, p. 71). Cal assenyalar com la crítica —literària— menysté el concerniment del receptor, obnubilant la comprensió o interiorització d'un significat atribuït, per copsar-lo com aquell qui dota de sentit en observar, amb una passiva assimilació. Per això, el "lector del text", per Barthes, resta furtivament buit, conjugant, incessantment de manera diferent, la divergència de codis que romanen a l'obra, com a gest productiu, el qual desencadena un "plaer sense separació" (p. 81), com acte absent d'autoritat o d'una objectivitat arbitrària; "és l'espai on cap llenguatge té poder sobre un altre, és l'espai on els llenguatges circulen". D'aquesta manera, la recepció, discernint tota expressió com a llenguatge, esdevé generadora de significat, desertant la tosca descodificació, fet que el receptor produeix l'enteniment. Si bé, Ferdinand de Saussure (1988, p. 41) enuncia que "la llengua

⁵ Ai, Barthes, com el nacionalisme t'atrapà... als braços de Mallarmé, Valéry i Proust. Picard! Declares l'òbit a l'autor —francès— o a l'abstracció universal?

no és una funció del subjecte parlant”, Derrida (1971, p. 89) proferí que l’escriptura divergeix del subjecte; el discerniment atén una infinita connotació de significants alliberats, com absència d’un significat transcendental. A l’interior del camp de la subjectivitat, doncs, es formula un vessament de l’estructura, en qualitat de pèrdua postrema, per eixir la textualitat i la història, en virtut de l’individu i la lectura general, com anhel de ser llegit.

2.5. Text llegible/escrit. *Notes-per-quelcom-que-vindrà-després.*

“Vigila, esperit, vigila”; després de l’escissió del setè segell, les trompetes no clamaren, ni ploqué sang, ni granissà foc, doncs el subjecte receptor estima que “no pot dir allò que pensa” i, al capdavant, tot i la necessitat de pronunciar “jo”, no pot dir-se (De Man, 2000, p. 140). Així, la identificació del subjecte amb el llenguatge no emmena una estabilització, sinó una interiorització contingent, a mode de re-comprensió de l’expressió aliena d’una impressió anterior redimida, atès que “escriure és retirar-se (...) de la seva escriptura mateixa. Anar a parar lluny del seu llenguatge, emancipar-lo o desemparar-lo, deixar-lo caminar tot sol i desposseït” (Derrida, 1989, p. 95). Altrament, l’autor roman com “un text com els altres” (Barthes, 2001, p. 178), empedreït per l’heteroglòssia de l’ígnor desenvolupament dialògic. Entre la insipència i la il·legibilitat, el receptor es qüestiona “soc jo? És l’altre? És l’altre el que és il·legible (o estúpid)? Soc jo, limitat, inhàbil, soc jo el que no entén?” (Barthes, 1986 p. 358). L’ànsia enfront de la niciesia o la insolvència d’aprehensió fomenta la fal·làcia pròpia de la il·legibilitat, botida d’una condició desmitificadora, a partir de la impossibilitat de consumació. Malgrat això, la proclivitat —natural— dotadora de valor, envescament de l’hermetisme, abasta la significança d’un present sense-sentit. Subsegüentment, traspunta la voluptuositat de l’encert, de la llegibilitat, de la coherència del cànon heretat, com a ostatge d’una progressió final conclusiva. Nogensmenys, la bifurcació entre allò llegible i allò escrit concerneix a la percepció subjectiva, configurant un espai immediat, el qual s’afaïçona com quelcom assolible; sense poder llegir ni escriure, el subjecte ho rep “com un foc, una droga, una desorganització enigmàtica” (Barthes, 1978, p. 155). D’aquesta manera, la recepció esdevé reescriptura: el llenguatge resta com a fonament d’enllaç a mesura que s’esfondra l’autor, com a origen autoritari omnipresent, i irromp una esquerra textual oberta, fragmentària, la qual el vincula amb l’alteritat, als *ulls de l’etern germà*.

3. LA MORT DE L'ALTRE. *Qui viu? Qui mor? Qui explica la teva història?*

Allí, on impera la muesa, el predicament o el desencís, on l'ésser anghela convergir, on el subjecte albira constituir una procedència, s'alça l'alteritat, sempre única, sempre restant. L'autor —o aquell qui articula la primera persona—, recelant la conflagració, es desesma, es perd en l'Altre, qui, ensems, mor. Deslliurada de tota propietat, de tota existència o legitimitat, s'il·lustra l'alteritat mancada d'interioritat, des de fora, neutra, anònima, desarrelada d'un temps i un espai, des de la passivitat límit. El desig de l'ésser s'adreça, sense retorn, a l'Altre; una fam incessant, desenllaçada de la individualització, de la identitat (Levinas, 2016). Tot seguit, l'autor, en compondre, extirpa la llibertat, elidint la identitat, per convergir-la en el Mateix, mentre frisa per la seva interpel·lació. L'assolament de la paraula de l'Altre s'aferrixa, per mitjà de l'eviterna prolepsi, com abjuració, com a renúncia, com apel·lació d'emergència envers la clausura (Blanchot, 2019). Per consegüent, l'acoblament amb el proïsme és vacu i quimèric, fet que atansa l'òbit d'ambdós.

La mort brolla des de la cognició de l'alteritat, com a expressió radical, per abjurar l'anhel de presumpció o determinació provisional, fet que es manifesta, a ultrança, com alienació de l'existència. Per si mateix, l'Altre no s'assevera com anàleg al Subjecte, sinó que insereix la incògnita de l'ésser, com a ignorància, com a resignació davant de l'enteniment (Levinas, 1993). Lluny de l'idil·li i l'harmonia, la relació amb l'alteritat es constitueix en la conflagració d'afinitats i dissonàncies, com a individu exterior, el qual no corrobora l'isolament, mes l'esquinça. Malgrat que el Subjecte anghela atalaiar el futur, tan sols atén un present immediat, més enllà d'un auspici espacial; l'avenir, com l'alteritat, s'esmuny i s'apodera, a l'encop, de l'ésser. El subjecte resta atordit, confós, amb l'aldarull de l'autonomia, en relació amb la singularitat i la prometença inherent a la seva persona, la qual addueix l'alteritat infinita (Derrida, 2006, p. 15); la responsabilitat, professada sense una consciència futura, revela la fe, el compromís amb l'Altre, la contingència absoluta, escassa de certesa o veritat. Així, la defensa o la preservació de la constitució de l'ésser, en una atmosfera d'emergència, s'adreça al born amb la mort. Mes, ai! Abans de morir vol el cel!

3.1. La responsabilitat innocent. *Mentre m'enfonso, revisc la història.*

Davant la neutralització de l'alteritat, per galivar-la o esmenar-la, no s'articula una relació interpersonal, sinó una reducció d'aquesta, com a possessió i anul·lació, per consolidar l'autarquia d'hom, proscriuint la seva independència. El gest cartesià o l'alifac de Diderot compulsen, de bell nou, el domini com a explotació de la realitat; la universalitat s'escunça en virtut d'una condició no definida, extirpant l'espurna de la humanitat. Per ventura o per convenció, l'escaramussa entre el Subjecte i l'Altre es dirimeix amb l'aprehensió de l'alteritat com a Mateix, sota l'ombra de la comunitat o de l'Estat, qui impel·leix l'opressió autocràtica des de l'anonimat intel·ligible. Aleshores, l'aparença de l'adveniment de l'Altre irromp, sense adjuració o interdicció, com a demanda o interpel·lació del Subjecte, com a primera persona, emmirallant-lo, des de l'exterioritat, a una alteritat originària.

Ai, cabàs! Caïn! El fratricidi, com a rescissió de l'alteritat, no et conferí aquiescència o poder; tot just, el cos abatut perviu com a resiliència.

3.1.1. L'epifania del rostre. *La inexperiència de morir.*

Levinas (2016) oferirà l'austeritat cabdal, el rostre; la revelació de l'existència d'una alteritat radical, constituïda per l'extensió de la insubstancial cognició de l'infinit, com amàs, com aflluència, com aplegament, a banderes desplegadas, cara a cara, cos a cos, del Subjecte amb l'Altre. És el rostre, doncs, la via per la qual l'alteritat es manifesta i, consegüentment, es relaciona amb el Mateix, des del vessament o l'escadús que genera com a expressió superficial de la significació, desatenent les prestacions del context inherent. D'aquesta manera, distant del llindar de la totalitat, es revela la diafanitat d'ésser Altre, no com a exhibició d'una interioritat, sinó com a presentació intrínseca enfront del discurs, sense intercessor ni disposició, per manifestar la nuesa substancial; la humanitat.

De camí dret, l'alteritat, compromesa, comminada, estima imprecicar un atestat violent, mentre el rostre denega, moralment, l'enardiment contra el Subjecte, entès, en aquest punt, com una amansida autoritat desproveïda d'influència. Impàvidament, renega el capteniment declarat per Erving Goffman (1997), com a concorrimet de l'individu interpretant un personatge, conjecturant l'expressió il·lusòria la qual es deleix infondre. Si bé la significació perllonga adjunta al context, el sentit de qualsevol asseveració

concatenarà en relació amb el Subjecte, més el rostre de l'Altre excel·lirà com a sentit, com a identitat obturada, mancada d'adequació. Així, la trobada, a bon compte, plural, pot avenir-se com alçament d'ambdues postures, en manifestar un manament o un abonament. “Tinc por, torero”, pensen. Mes, sort de l'Altre! La consideració cartesiana convergiria, fàcilment, la comesa del saber, asserint tot com a Mateix. Cal assenyalar com la revelació del rostre de l'alteritat esdevé en atenció a la responsabilitat, com estructura consubstancial —i ètica— de la subjectivitat, la qual claudica en la cognició mateixa. D'aquesta manera, quan l'alteritat alça la mirada, el Subjecte ix responsable de l'Altre, més enllà de les pròpies accions (Levinas, 2000, p. 90). A poc a poc, la consciència del Subjecte expel·leix l'arranjament, escarmentant una diacronia temporal, la qual l'aïlla de l'ésser Mateix, afany heretat d'un ideal d'unicitat. No obstant això, el proveïment, l'assumpció o el rebuig de la responsabilitat no al·ludeix a una relació intencional, concernent al coneixement, envers l'Altre; el rostre és el sentit, la significança, de l'ordre, de la providència. En aquest context, Levinas rememora al starets Zossima; “cada u és culpable davant de tothom per tots i per tot” (Dostoievski, 1961, p. 323). Alekséi, pel seu emparament, escapoli-se'n del discerniment, de la consideració religiosa!

Al capdavant, l'adoració del rostre, incessantment polimòrfic, xiuxiueja, evoca l'entorn circumval·lant, per tornar-se real, per mitjà de l'acte d'enunciació; en asserir l'Altre de l'Altre, el llenguatge atesta l'existència. Tanmateix, el rostre, com el Subjecte, és mortal i, en conseqüència, l'ésser ha d'emancipar-lo o redimir-lo del no-res (Cixous, 2006, p. 11). Així, la soledat, com isolament, deserta, com la diafanitat de la percepció i de la representació, per designar l'infinit, el qual, alhora, no proveeix cap coneixement supletori. Com a ostatge, la subjectivitat envesteix l'expiació en vertebrar una deposició de la potència de la consciència, la qual capgira la declinació de l'ésser, concedint-li dignitat, humanitat. Per consegüent, l'emparament o l'acollida respon com a instrucció exterior, la qual proveeix més d'allò copsat pel subjecte, a mode d'hospitalitat, enaltint l'Altre en el Subjecte, sense segregarlo. La seva resistència, com a epifania, sol·licitarà la llibertat individual, com a formació —executant— de l'autonomia.

L'imperatiu d'impugnació —inassolible— envers la misèria de l'Altre, malgrat l'absència de proximitat, mena al Subjecte cap a la conceptualització d'una potencial integració, sense rescissió de la dissidència determinant, la qual, en ataüllar la lamentació, l'emplaça com a salvador, en la vinya de la transcendència. D'aquesta manera, el

patiment, tan sols, concorre com a esdeveniment interhumà. Mes, com conjugar l'acràsia del delit i el detriment de l'alifac? “Els meus familiars o el meu poble són ja els altres, i, per a ells, reclamo justícia”, proferí Levinas (2000, p. 93).

3.1.2. L'ésser subaltern. *Si, prenent l'ull d'un home recent mort,...*

L'autor —per ara, occit— configurà la narració de la història de l'ésser, solipsista, així com la seva constitució i interpel·lació, perpetuada en la instrucció d'infants des de l'imaginari fins al simbòlic. El “pouvoir-savoir” (Foucault, 2003) indueix el domini del coneixement i de la mera cognició, des de la dominància de la prospecció, delimitant la capacitat de producció de sentit. La Naturalesa i la Història congriades i confoses emmascaren un “abús ideològic” (Barthes, 1999, p. 6), el qual, com a sistema de signes, disposa un discurs opressor envers l'Altre, qui resta com objecte de violació. Més enllà de la claudicació silenciosa de l'alteritat per afermar l'autosuficiència, amb l'afàsia com a símptoma de la repressió, com articular paraula?

La temptativa de l'Altre per construir una experiència justa, o, si més no, una historicitat legítima i equitativa, anuncia l'estat hegemònic de la història, la qual és declamada com a Veritat, tractant d'instituir l'existència dins de la cognició del Mateix. Tanmateix, la dissidència es constitueix des de la performativitat d'una “declaració d'independència” (Spivak, 2010, p. 119), com a subjecte subaltern, com a testimoniança constatativa de la identitat de l'Altre. De sotmetre's, l'alteritat abjura, per desconeixement, la relació inherent amb l'imaginari, afermant una posició, presumptament, “objectiva”, en el discurs, com a ésser “femella”, “trans”, “racialitzat” o “informant nadiu”, entre la immensa multiplicitat. Doncs, la denegació de la subjectivitat suposa la manca de representació, de discurs o del propi desig (Irigaray, 2007). Així, la identificació amb l'acte d'enunciació no designa sols l'existència del subjecte subaltern, sinó l'expressió de l'individu. El fonament representatiu ha d'esterilitzar, doncs, la incessant supressió, dissolent l'enteniment heretat envers la responsabilitat per la mera condició d'ésser dissident; el lapse no es troba a l'adequació al Mateix, sinó a la ficció en referència a la unitat i la simplicitat del subjecte. Amb tot, l'alteritat subsisteix en un sistema somatopolític, en el qual el dolor es manifesta des d'una diligència potencial dels cossos —vius—, genealogia de la qual s'extreu afaïçonant pràctiques dissidents i d'inadequació (Preciado, 2022, p. 27). Per tant, lluny de sucumbir a l'enyorança pels orígens perduts, l'esquerda es guareix per mitjà de la il·lació del rostre com a raó i origen de tot discurs.

3.2. La representació. *Viuré amb el seu nom, morirà amb el meu.*

3.2.1. El gra de la veu. *L'art de la fuga.*

Amb el pas de l'esfondrament d'un acord menor, succeït per la serenor del rei Saül, l'ésser, aparentment, assoleix un nou emplaçament des d'on articular un gest semiòtic: l'expressió límit del llenguatge. Com a mostra, Barthes (1986, p. 262) addueix l'epítet, per acràsia o per fal·lera, davant la recensió musical com a llindar de l'evocació de l'ordre imaginari. A la traça, reverteixen els auspicis i els manaments d'ostracisme, provinents de l'Escola d'Atenes, per l'escull de la jubilació i la basarda dels poetes. Doncs, les corrandes d'exili, com elocució codificada i predicament punyent, congrien quelcom en el subjecte receptor. Més, l'alifac no afluïx en la fatalitat de la llegenda adjectival, sinó en el mateix objecte musical, en la seva percepció i la correspondència amb la paraula. A consciència, Barthes destria la composició per a veu, acompanyada d'algun instrument, com el *lied*, per galivar-hi el gra de la veu: la doble posició i/o producció de la fonació, en tant que paraula i música. Així, a l'interpret es consagra quelcom, un llamp, una espurna aliena al significat de les paraules, de les lletanies o els melismes. La corporeïtat del cantor, des de la seva interioritat, emmena la pròpia producció —musical. No obstant això, la veu no consigna l'individu, com a ésser viu, com a persona civil, mes excel·leix l'atribut individual extern al receptor, subsegüent a tota cognició intel·ligible, traspasant el paratge simbòlic i, a la fi, culminant amb la conjunció de la llengua nadiua, la llengua materna.

A partir de l'escodrinny de Kristeva (1984), Barthes (1986, p. 265) il·lustra l'existència d'un “feno-cant”, com a reguitzell d'acompliments en proveïment de la transmissió, la representació i l'elocució, en virtut dels valors culturals i de les conjuntures ideològiques, així com un “geno-cant”, com a “dicció”, com a exteriorització de la materialitat i la voluptuositat del so, del significant. Esbalaïment de Tramuntana! Per una vida insòlita, l'ésser es juga el coll, lliurant-se a l'acceleració. (Delafuente, 2025). La cultura de masses, com a “feno-cant”, multiplica l'audició i l'extinció de la pràctica, aclamant l'estructura i l'expressió suprema d'una ànima, prescindint del cos. En canvi, el “geno-cant”, dominat, a tot past, per la subjectivitat radical, fins conjecturar miratges, prepondera l'organicitat de l'enunciació, amb economia fònica, deturant l'escurçament eloqüent envers la juxtaposició del poema i la melodia. Per consegüent, el cant declama, parla i, si més no, com a “geno-cant”, tendeix a l'escriptura. Determina, doncs, per mitjà de l'adhesió

sonora, eviterna i inconscient, una veu contínua, oscil·lant l'expressió volàtil i a-didàctica (Kristeva, 1982, p. 119). D'aquesta manera, més enllà de l'estil musical, el gra de la veu interpel·la la pròpia llengua, com a procediment centrípet progressiu en el transcurs de l'exegesi d'un poema, en relació amb la melodia i la respectiva realització. Altrament, en el cas de la música instrumental, el gra roman en la presència del cos de l'interpret, copsat des d'un discerniment eròtic, atès que el receptor no discorre com a ésser psicològic, sinó com a subjecte de plaer. Així, “el gra és el cos a la veu que canta, a la mà que escriu, al membre que executa” (Barthes, 1986, p. 270).

3.2.2. El cos. *Cop a cop, vers a vers.*

Més enllà del Canigó, més enllà d'un paratge somàtic, etnològic o religiós, l'esgarrifor de les costelles esvaï l'ànim que enyora la primavera, en una corporalitat heteròclita cenyida i afaïonada en el transcurs de la història. Com la jugular de David, erigida en marbre de Carrara, el cos revifa jove, púdic, sobirà, com a “efígie” de consum eròtic, la qual deleja per una gloriosa quimera d'immortalitat (Barthes, 1985, p.5). Si bé, antigament l'espectacle del cos era passatger, adventici, lloat a danses i efemèrides, mes s'enfonia a la quotidianitat, actualment el subjecte frisa una alienació, un èxtasi efimer, mentre es desesma, entre la multitud, en soledat. Ai, Dionís! El somni d'Aschenbach!

Circumscribit en una incessant continuïtat, el gest, la identitat del cos, està subordinat a la successiva transitorietat que l'esgarriarà (Benedetti, 2005, p. 50). Doncs, d'acord amb Baudrillard (1988, p. 43), “després del cos de la metamorfosi, després del cos de la metàfora, ix el de la metàstasi”. Tanmateix, l'especificitat i la pràctica d'aquest revelen un dipòsit transitiu inscrit a l'imaginari col·lectiu, així com els discursos dominants ignots, els quals s'inscriuen en ell (Foucault, 1992). D'aquesta manera, el sentit de la gravetat confereix una apreciació d'allò “abjecte” (Kristeva, 1998), com emergència inhòspita d'un estranyament pròxim, el qual atordeix, al llindar de l'enteniment i la presumpció individual, com a canemàs de la tradició heretada. Així, oscil·lant entre el cos físic i la fal·laç elucubració d'una potencial conjunció, la correspondència especular manifesta l'aldarull intern, per mor de la fragmentació de l'ésser, deslliurat a la insipiència de la realitat circumval·lant (Lacan, 1998). Per consegüent, el subjecte creador anhela inscriure's en un cos, com a text, com a forma d'habitar l'existència, mentre lleu el sentit inherent, més enllà de la cosmovisió del llenguatge, com estructura de significants, amb caire discursiu (Kristeva, 1988).

Des de la pell —arma més preciosa que el paper, per Hélène Cixous (2010, p. 97)—, el subjecte, travessat per la multiplicitat (Foucault, 2005), resta esquinçat en l'acràsia, l'enunciació fugissera. Tot seguit, el llenguatge reverteix a partir de la corporalitat independent, substantiva del naixement, com a capteniment, com a gest (Barthes, 1998). Seguint la insolvència de l'escriptura com a representació (Derrida, 1971), en consonància amb *l'écriture féminine*, la llengua es materialitza en un cos físic, com al·legoria de la immediatesa present, com l'interpret qui ofereix la seva carn, la seva pell, per descabdellar el sentit, aïllat d'una denominació o determinació exterior. Més enllà de l'espai escènic, l'interpret, com a ressorgiment de l'Autor, esdevé l'alacritat, la diligència entre autor i receptor, entre el subjecte-creador i el subjecte-destinatari, agermanats en un mateix ésser. Per aquest motiu, brama el cos de l'interpret, afirmant la presó, com Plató (1988, p. 76) o Artaud (1975, p. 98), i exhorta l'òbit. Si bé mor Laurence Olivier, a mesura que mor Hamlet, demà renaixerà. Ai, la gran bellesa!

L'interpret, sempre estranger, sempre Altre, com el llenguatge, tan sols, “performa”, des de la materialitat universal transcendent, com interpel·lació del confi de la representació i la comprensió, en relació amb l'emoció i l'emplaçament creador. D'aquesta manera, vacil·lant entre el cos i l'acció, s'exclou l'alternança interna-externa, pròpia de la congregació teatral, així com es dissol la divergència entre el subjecte i l'objecte, defugint, dinàmicament, tota dèria o resolució (Fischer-Lichte, 2011). Per consegüent, la performativitat no emmena una conclusió, sinó que, des de la fugacitat de l'instant, s'engendra a si mateixa, contínuament, malgrat l'espai, el cos i la mirada externa (2014). Finalment, el receptor, intermitentment, des del seu prisma, frisa per un mot, per un gaudi, el qual ancori el seu cos, el seu rostre, mentre el sentit persevera com auxili i asil, desertant el gest metafòric i metonímic. Progressivament, l'eixida, el llibell de l'ostracisme, de l'òbit de l'Autor, s'aferra al cos de l'interpret, al cos —creador— pulsional, abandonant, al sarcòfag, l'acte intencional, en virtut d'una alteritat infinita (Derrida, 1971). Al capdavant, el receptor ataülla una expressió terrenal, com si el germen del plaer, de la vehemència, es trobés en el gest, en l'exercici del cos de l'Altre, el sepulcre de l'Autor.

“Busco santos que estén vivos,
pabilos orantes.
Me voy, adiós, a-Dios.
Rezar es una despedida.
Ya no te veré, me marchó”
(Liddell, 2023, p. 169)

4. EXTREMUNCIÓ O (TEMPTEIG DE) CONCLUSIÓ. *Perdó, ho sento per tot.*

Entre el sadollament i l'eternitat, l'infant gemega, l'infant riu. Algú mira d'amansir-lo, mes la criatura anhela barbollar. Poc a poc, revereix el caràcter humà; descuida l'ésser circumval·lant, les entitats batejades. Tanmateix, el signe! Intenta parlar, però les ecolàlies atrapen l'articulació.

“Corre i digues-li que calli, que el seu cant em fereix”,
impel·leix el record de l'autoritat.

Malgrat la brusquina i el col·lapse, el diari confirma la notícia: “l'autor és mort: la seva persona civil, passional, biogràfica, ha desaparegut” (Barthes, 1998, p. 46). Sembla trencar l'alba i la criatura, en sortir de l'estació, albira, en els vianants, les cariàtides. Entre l'atoniment i el gaudi del carrer, el minyó formula alguna oració breu, si més no, tautologies, pròpies d'un pensament autàrquic. Per ara, l'estructura del llenguatge no respon com a representació de la consciència, sinó com a estructura del mateix pensament. Pobre Saussure! Com ell, tants caigueren! Pare, Fill i Esperit Sant! L'autor, tan sols, anhelà el desig de l'Altre, manifestat en fórmules binàries, objectives i amfibològiques, propugnant el fraternal afany de pertinença. L'infant, conscient i meritori, acarrera l'elocució, amb el propi llenguatge, rememorant l'Autor; l'única herència: un nom, una firma. L'estranyesa l'argolla, doncs, l'estimat perviu en tercera persona, defugint, progressivament. El temps, màxima autoritat! El marrec, com l'home que camina, evoca la *Columna de Trajà* o *La pietat*; totes elles endogalades per l'arquitectura brutalista, paramètrica i funcionalista de promoció immobiliària. La trasmudança ha irromput l'emprament del poder, per copsar, per documentar la realitat d'un temps hodiern. S'acosta la verema, les flors no valen res i el nen no recorda la veu de la mare; ja no figura a Dafnis ni revereix a la princesa de Clèves. Tot just, adverteix l'expropiació de Siracusa, demanant “qui em pot impedir que escrigui la meua vida anomenant-me “tu””? (Lejeune, 1991, p. 54).

De cop, s'alça l'alteritat, un receptor sense història, sense psicologia, qui dissipa tota referència, tota identitat, en un manifest d'etern present, en el qual tot discurs concorre a l'instant de creació, mentre sepulta l'epítom, la intertextualitat i la cita. D'aquesta manera,

el noi contempla la producció de l'Altre, des de la divergència i la remoció de la descodificació; l'absència d'un significat transcendental.

Espera, diu.

“Espera una miqueta més
per endur-te
la meva
felicitat”.

Tanmateix, l'absurd o el fracàs segresten l'enteniment, la llegibilitat, en defensa de l'òbit del mite. Per consegüent, el retorn del plor. Adés, per assossegar-lo, l'acaronaren amb el cant “tan petit i no plora”, mes ara deixondeix amb el rostre de l'alteritat, la nuesa substancial de la responsabilitat del subjecte; sense perfídia, il·lativa al coneixement. El traumatisme de la creació! La tragèdia del naixement! Com eixida, forneix d'hospitalitat, de llibertat individual, a l'Altre, com a providència —mortal—, sense discriminar-lo. Malgrat l'opugnació popular, sospesa la integració, sense vulnerar la dissidència, en consideració a la formulació històrica, així com als imaginaris col·lectius, abjurant la fal·laç il·lusió d'unicitat social. *Sui generis!*

L'afebliment envaeix el jove, a la recerca d'una cançó per a la seva mort, mes estima ignot l'epítet per adduir la lletania. Més enllà de l'excel·lent dicció i la majestuosa expressió, galiva una economia fònica, una mesura dispar, la qual li retorna el llenguatge, l'escriptura. No obstant això, la discordança prové de l'arrelament del gest, la persistència del cos de l'interpret, infonent les últimes voluptuositats. Nogensmenys, cavil·la l'apreciació al seu propi cos, constantment, en degeneració, mes dansa entre la multitud, per rubor, per gaudi. Si bé atalaia el discurs del sobirà, adesiara enyorat, inscrit en el seu cos, glateix per, a la fi, significar. Deslliurat de la insipiència de la realitat circumval·lant, travessat per la multiplicitat, per la fragmentarietat, es permet *viure*; com el llenguatge, com la declaració d'independència d'un subjecte subaltern, tan sols, performa.

Finalment, assevera com l'únic discerniment de l'experiència emana de la inherent comprensió, en atenció a l'abisme —sempre l'abisme!— de la impersonalització i la descorporalització. Així, doncs, el text perdura com a botxí, mentre el significat descansa. Per ara, el nou autor roman serè, confabulant el sospir del comiat i, al seu escriptori, el record de l'infant, de l'alteritat, i un llibre. Cada vegada única, la fi del món.

5. BIBLIOGRAFIA

- AGAMBEN, Giorgio (2001): *Medios sin fin. Notas sobre la política*. (Trad. Antonio Gimeno Cuspinera) Valencia: Pre Textos.
- ALTHUSER, Louis (1996): *Escritos sobre psicoanálisis: Freud y Lacan*. (Trad. Eliane Cazenave-Tapie) Madrid: Siglo XXI.
- APOLLINAIRE, Guillaume (1986): *Les peintres cubistes : méditations esthétiques*. Paris : Berg international.
- ARTAUD, Antonin (1975): *Para terminar con el juicio de dios y otros poemas*. (Trad. María Irene Bordaberry i Adolfo Vargas). Buenos Aires: Ediciones Calden.
- BASSOLS, M (2020): *Autoritat i autoritarisme*. València: Universitat de València.
- BARTHES, Roland (1978): *Roland Barthes por Roland Barthes*. (Trad. Julieta Sucre). Barcelona: Kairós.
- (1985): “El cuerpo de nuevo” a *Diálogos: Artes, Letras, Ciencias Humanas*, 21 (3 [123]), pp. 3–7.
- (1986): *Lo obvio y lo obtuso: imágenes, gestos*. (Trad. C. Fernández Medrano) Barcelona: Ediciones Paidós.
- (1987): *El susurro del lenguaje: Más allá de la palabra y la escritura*. (Trad. C. Fernández Medrano) Barcelona: Paidós.
- (1998): *El placer del texto; seguit de Lección inaugural : de la cátedra de semiología lingüística del Collège de France pronunciada el 7 de enero de 1977*. (Trad. Nicolás Rosa) Madrid: Siglo XXI.
- (1999): *Mitologías*. (Trad. Hector Schmucler) Madrid: Siglo XXI.
- (2001): *S/Z*. (Trad. Nicolás Rosa) Madrid: Siglo XXI.
- (2005): *Crítica y verdad*. (Trad. José Bianco). Madrid: Siglo XXI.

- (2015): *Fragments d'un discurs amorós*. (Trad. Claudia Casanova) Barcelona: Ático de los Libros.
- BAUDELAIRE, Charles (2018): *El Meu cor despullat: escrits íntims i correspondència*. (Trad. Pere Rovira) Barcelona: Proa.
- BAUDRILLARD, J. (1988) *El Otro por sí mismo*. (Trad. Joaquín Jordá) Barcelona: Anagrama.
- BENEDETTI, Mario (2005). *Variaciones sobre el olvido*. Rivas-Vaciamadrid: H Kliczkowski.
- BENVENISTE, Émile (2004): “Categorías de pensamiento y categorías de lengua” a *Problemas de lingüística general*. I. Madrid: Siglo XXI.
- BENJAMIN, Walter (1975): *El autor como productor*. (Trad. Wolfgang Erger) Madrid: Casimiro Libros.
- BLANCHOT, Maurice (1992): *El espacio literario*. (Trad. Vicky Palant i Jorge Jinkis,) Barcelona: Paidós
- (2005) *El libro por venir*. (Trad. Cristina de Peretti i Emilio Velasco) Madrid, Editorial Trotta.
- (2019): *La escritura del desastre*. (Trad. Cristina de Peretti i Luis Carracedo) Madrid: Editorial Trotta
- BOCHENSKI JM (1979): *¿Qué es autoridad?: Introducción a la lógica de la autoridad*. (Trad. C. Gancho) Barcelona: Herder.
- BOURDIEU, Pierre (1997): *Las reglas del arte: génesis y estructura del campo literario*. (Trad. Thomas Kauf) Barcelona: Anagrama.
- (1998): *La distinción*. (Trad. Carmen Ruiz de Elvira) Madrid: Taurus.
- CERTEAU, M de (1974): “L'opération historique” a J. Le Goff & P. Nora (Comps.), *Faire de l'histoire* (p. 3-41). Paris: Gallimard.
- CIXOUS, HÉLÈNE (2006): *La llegada a la escritura*. (Trad. Irene Agoff) Buenos Aires: Amorrortu Editores.

- (2010) *Entrevistas a Hélène Cixous: no escribimos sin cuerpo*. Barcelona: Icaria.
- DE MAN, Paul (2000): *La ideologia estètica*. (Trad. Manuel Asensi i Mabel Richart) Madrid: Ediciones Cátedra.
- DELAFUENTE, Guitarrica (2025): “*Tramuntana*” a *Spanish Leather*. Sony Music.
- DERRIDA, Jacques (1971): *De la gramatología*. (Trad. Oscar del Barco i Conrado Ceretti) Madrid: Siglo XXI.
- (1989): *La escritura y la diferencia*. (Trad. Patricio Peñalver) Barcelona: Anthropos.
- (2006): *Dar la muerte*. (Trad. Cristina de Peretti i Paco Vidarte) Barcelona: Ediciones Paidós.
- (2009): *Otobiografías : la enseñanza de Nietzsche y la política del nombre propio*. (Trad. Horacio Pons) Buenos Aires: Amorrortu Editores.
- DIDEROT, Denis i FALCONET, Étienne-Maurice (1958): *Le pour et le contre. Correspondance polémique sur le respect de la postérité*. Paris: Éditeurs français réunis.
- DOSTOIEVSKI, Fiódor (1961): *Els Germans Karamàzov* (Trad. Joan Sales) Barcelona: Club Editor.
- FISCHER-LICHTE, Erika (2011): *Estética de lo Performativo*. (Trad. Diana González Martín i David Martínez Perucha). Madrid: Adaba.
- (2014) *The Routledge Introduction to Theatre and Performance Studies*. New York: Routledge.
- FOUCAULT, Michel (1992): *Microfísica del poder* (Trad. Julia Varela y Fernando Álvarez-Uría) Madrid: Las Ediciones de La Piqueta.
- (2003): *Vigilar y castigar*. (Trad. Aurelio Garzón del Camino) Madrid: Siglo XXI.
- (2005): *Las palabras y las cosas. Una arqueología de las ciencias humanas*. (Trad. Elsa Cecilia Frost) Madrid: Siglo XXI.
- (2009): *La arqueología del saber*. (Trad. Aurelio Garzón del Camino). Madrid: Siglo XXI.

- FURET, François (1974): “**Le quantitatif en histoire**” a J. Le Goff & P. Nora (Comps.), *Faire de l’histoire* (p. 47-48). Paris: Gallimard.
- GOFFMAN, Erving (1997): *La presentación de la persona en la vida cotidiana*. (Hildegarde B. Torres Perrén i Flora Setaro) Buenos Aires: Amorrortu Editores.
- HUSSERL, Edmund (2012): *La idea de la fenomenología*. (Trad. Jesús Adrián Escudero) Barcelona: Herder.
- IRIGARAY, Luce (2007): *Espéculo de la otra mujer*. (Trad. Raúl Sánchez Cedillo) Madrid: Ediciones Akal.
- KOJÈVE, Alexandre (2005): *La Noción de autoridad*. (Trad. Herber Cardoso) Buenos Aires: Nueva Visión.
- KRISTEVA, Julia (1982) “**La Voix de Barthes**” a *Communications*, 36, pp. 119–123.
- (1984): *Revolution in poetic language*. (Trad. Margaret Waller) New York: Columbia University Press.
- (1988) *El lenguaje, ese desconocido. Introducción a la lingüística*. (Trad. María Antoranz) Madrid: Fundamentos.
- (1998): *Poderes de la perversión*. (Trad. Viviana Ackerman i Nicolás Rosa) Buenos Aires: Siglo XXI.
- KRUTCH, Joseph Wood (1932): *Experience and Art*. Springfield: Collier Books.
- LACAN, Jacques (1998): *Escritos*. (Trad. Tomás Segovia) Madrid: Siglo XXI.
- (2014): *El deseo y su interpretación: 1958-1959*. (Trad. J. Miller) Barcelona: Paidós.
- LE GOFF, Jacques (1991): *El orden de la memoria: el tiempo como imaginario*. (Trad. Hugo F. Bauzá) Barcelona: Paidós.
- LEJEUNE, Philippe (1991): “**El pacto autobiográfico**” (Trad. Ángel G. Loureiro) a *La autobiografía y sus problemas teóricos: Estudios e investigación documental*. a *Revista Anthropos*; 29. Suplementos, pp. 47-61.

- LEVINAS, Emmanuel (1993): *El tiempo y el Otro*. (Trad. de José Luis Pardo Toro).
Barcelona: Ediciones Paidós.
- (2000): *Ética e infinito*. (Trad. Jesús María Ayuso Díez) Madrid: Machado Libros.
- (2016): *Totalidad e infinito; ensayo sobre la exterioridad*. (Trad. Miguel García-Baró) Salamanca: Ediciones Sígueme.
- LIDDELL, Angélica (2023): *Dicen que Nevers es más triste*. Segovia: Ediciones La uña RoTa.
- MALLARMÉ, Stéphane (1945): *Oeuvres complètes*. París, Gallimard.
- NIETZSCHE, Friedrich (1979): *La Gaya Ciencia*. (Trad. Pedro González Blanco)
Barcelona: Olañeta.
- (1999): *Ecce homo: cómo se llega a ser lo que se es*. (Trad. E. López Castellón).
Madrid: Edimat.
- PLATÓ (1988): “Fedón” a **Diálogos. III. Fedón, Banquete, Fedro**. (Trad. Carlos García Gual). Barcelona: Editorial Gredos.
- PRECIADO, Paul B. (2022): *Dysphoria mundi*. Barcelona: Anagrama.
- RANCIÈRE, Jacques (2023): *Le travail des images — Conversations avec Andrea Soto Calderón*. Dijon: Les presses du réel.
- SAGRADA BÍBLIA (1932). (Dr. Carles Cardó) Fundació Bíblica Catalana. Barcelona: Alpha.
- SAUSSURE, Ferdinand de (1988): *Curso de lingüística general*. (Trad. Amado Alonso).
Buenos Aires: Editorial Losada.
- SARTRE, Jean-Paul (1983): *Les carnets de la drôle de guerre. Novembre 1939-Mars 1940*. París: Gallimard.
- (2003): *¿Qué es la literatura?* (Trad. Aurora Bernardez) Buenos Aires: Losada.

SENNETT, Richard (1982): *La autoridad* (Trad. Fernando Santos Fontenla) Madrid: Alianza Editorial.

SHAKESPEARE, William (1968): *King Lear*. Cambridge: Cambridge University Press.

SPIVAK, Gayatri Chakravorty (2010): *Crítica de la razón poscolonial; Hacia una crítica del presente evanescente*. (Trad. Marta Malo de Molina). Madrid: Akal

SWIFT, Taylor (2024): “How did it end?” a *The Tortured Poets Department: The Anthology*. Republic Records.

TOPUZIAN, Marcelo (2014): *Muerte y resurrección del autor (1963-2005)*. Santa Fe: Ediciones UNL.

ULLÁN, José-Miguel (1970): *Mortaja*. Mèxic D.F.: Ediciones Era.

VILA, Rosalia (2018): “Preso (Cap. 6: Clausura)” a *El Mal Querer*. Sony Music.

WIMSATT, William (1948): “The intentional fallacy” a *The verbal icon. Studies in the meaning of poetry*. Kentucky: University Press of Kentucky,

ZUMTHOR, Paul (1960): *Document et monument. A propos des plus anciens textes de langue française*, a *Revue des sciences humaines*. 97, pp. 5-19

*“The only thing that's left is the manuscript,
one last souvenir from my trip to your shores.
Now and then I reread the manuscript
but the story isn't mine anymore”*